

Çocukluk

Belki de çoğumuzun dönmek istediği yıllar. Tekrar doya doya yaşamak, bu sefer kıymet bilerek dönmek istediğimiz zamanlar. Ne de çok özlüyor insan çocuk olmayı, çocuk kalmayı, hiçbir dert tasa olmadan erkenden yatıp sabah yine erkenden uyanarak herkesten kaçamak çizgi film izlemeyi. Neşeli, masum günler.

İnsanoğlunun fitratı gereği midir bilmem ama kişi bir daha geri dönüşü olmayacak şekilde bir şeyi kaybettiğinde özlüyor ve kıymetini anlıyor. Tabi geç kalınmışlık işin tuzu biberi. Öğle vaktinin kavurucu sığağında, güneş tam tepedeyken oynanan saklambacın, rastgele bir taşla özenle çizilmiş bir sekseğin, kalabalıkta heyecanına heyecan katan yakan topun, ebeden durmaksızın kaçılan körebenin ve daha sayamadığımız çocukluğumuzun enfes günlerindeki şahane oyunların verdiği zevk. Bu oyunların bize öğrettiği birlik beraberlik, dostluk, paylaşma duygusunu günümüzde hangi bilgisayar veya hangi telefon oyunu verebilir ki?

Takvimden kopan her bir yaprak, çocukluktan daha da uzaklaşmak demek... Özleme, hasrete yani çocukluğa daha katmerli olarak alışmak. Büyüdükçe öğreniyoruz ki, saklandığımız yerden çıkmamız gerekiyor. Bu sefer oyundaki ebe beni göreceksin mi telaşı olmadan, hayat bizi sobeleyecek. Her ne kadar çocukluğumuzun bir köşeden "çanak çömlek patladı!" diye çıkmasını dilesek de nafiler... Ve işin sonunda bazı yaralar, bir oyuncağa veya bir şeker kabuk ve dikiş tutmuyor. Yüreğimizi en çok acıtan da bu olsa gerek...